

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

..... ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΞΑΦΝΑ Ο Φορτσάκος Μονιμορανού, σαν να μετάνιωσε για τη στιγμήαία απόφασί του, γύρισε και είπε στον αδελφό του :

— Άκουσέ με... Σου άφινω άρκετόν καιρό για να σεφερής... Όταν όμως παρουσιαστώ στο μέγαρο Μέσι, το πάλν έτελείωσε... Γνώριζε ότι πρέπει να μου παραδώσης τὰ δυο δυσστηγιαμένα πλάσματα που απέσπασες άπ'απλανα από την άγκυλά μου... Άλλωθως νά λάβής τὰ μέτρα σου, γιατί δέν έχω διάθεσι ν' άστειεντώ... Ό που κ' άν σε βρώ, στο σπίτι σου, στο Λούδρω, στο δρόμο άκόμα, είμαι άποφασισμένος νά σε συντριψώ και νά σε πηρώω χάμου σαν φείδι φαριμαζερό... Περιμένε με !...

— Καλά, σε περιμένω ! άποκριθήκε ο Έφρτζος.

Η ΠΟΛΙΟΥΡΚΙΑ

"Όπως είδαμε σε προηγούμενο κεφάλαιο, ο πατέρας Παργταγιάν άφησε φεύγοντας τὸ γιού του στο Ξενοδοχείο «Η σάρφας». Ό γέρο Ιλιπότης βγήκε από τὸ Ξενοδοχείο και άίσιως έτρεξε κατ' εὐθείαν στο μέγαρο Μέσι. Μόλις έφτασε εκεί, ένας ίσηρήτης του ανήγγειλε ότι ο Έφρτζος Μονιμορανού τὸν περίμενε άντιπόνοια.

Ό Παργταγιάν έπαυσε τότε να αναντήρη τὸν στρατάρχη, ο άποός του είπε :
— Πές μου, τί συνέβη τὴ νύχτα; Ποιοί ήσαν αυτοί που μάζε έπετιθήσαν στο δρόμο;

— Θα σάς πὸ άμέσως, έξοχότατε, άπάντησε ο πονηρός γέρο Παργταγιάν, που ανέθεσαν τὰ πράγματα. Δεν είχαμε άπομνησθῆί ούτε διακόσια δέματα από τὸ μέγαρο, όταν άκούστηκε ένας πυροβολισμός. Ό άμαξής σας χτύπησε τότε τ' άλόγιά του κ' αυτά ώθησαν μπροστά με καλισμῶ. Έγώ στο μεταξύ οίχηνα άπάνω σ' αυτόν τὸν άρχειο που είχε άρρίσει νά τρέχη σαν δαιμονισμένος για νά σώσει φτάσει. Έντονώζ, κατόρθωσα νά τὸν φτάσω και νά διασπασώ τὸ ξέρο μου μαζὶ του. Ήταν, άμοιολογῶ, καλὸς Σιμουράκος, άλλα σε μένα βόηκε τὸ μάστορά του. Κί' έτσι τὸν έκαμα νά χάσει τὰ ίζη του άμαξιοῦ...

— Είσα βέβαιος ότι δέν τὸ έφτασε; φώναξε ο στρατάρχης μ' ανησυχία.

— Λάβετε ίσημονη, έξοχότατε, και θά σάς πῶ. Ύστερ' από μερικὸς διαφαιρημοίς, κατόρθωσε ο άλιτήριος νά μου ξεφύγη και τὸ βάλει πάλι στα πόδια. Έξαμα μιά τρεχάλα του διαβόλου, άλλα τὰ γεροντικά μου πόδια βαστούν άκόμα γερά και μπήσαμε νά τὸν φτάσω. Τότε πάλι τὸν κατέφερα από τὰ πλάγια μιά σπαθιά και τὸν κόφωσα στον τοίχο! Πρέπει όμως νά πῶ, ότι τὸν λυπήθηκα, γιατί ήταν γενναίος ο μακαρίτης...

— Πέθανε λοιπόν;

— Σχεδὸν έμεινε στον τόπο. Όταν τὸν ρώτησα δὲ γιατί μάζε επέτρεθί, μου άπάντησε μ' έναν στεναγμὸ που ήταν κ' ο στεργνός του, χωρὶς νά μπορέση νά μου εξηγήθῃ.

— Τι άνθρωπος ήταν, νέος ή γέρος;

— Καμμιά σαρανταρία χρονών.

— Παργταγιάν, σου χροστώ μιά σπουδαία εκδούλευσι. Και επειθί αυτή είνε άσχετη με τὴν ίσηρησία σου σου άνέθεσα, θά διατάξω τὸν έπιστάτη μου Γαλι νά σου μετρήση διακόσια σκούδα. Ό Γαλι είνε άξιος θεράπων και σε παρακαλώ νά τὸν φέρεις καλά...

Ύστερ' από τὴ σύντομη αυτή συνομιλία, ο γηραιὸς τεχνοκίωτης άποσώθηκε στο δωμάτιό του κ' έπαισε έλάνω στο κρεβάτι του.

Πρὶν όμως άποκοιμηθῆί κάλεσε τὸν ίσηρήτη και τὸν ρώτησε :

— Έδώ μέσα δέν ίσηρητέ κάποια Ίωάννα;

— Ναι. Η σοτηρὸς τῆς μαγειρίσας.

— Πήγαινε λοιπόν νά τὴν φωνάξης, γιατί θέλω νά τῆς μιλήσω. Σε λίγο μιά κοπέλα άμωσφη και δροσερή μπήκε στο δωμάτιο και χωρέθηκε τὸν γέρο Παργταγιάν.

— Ίωάννα σε λένε; τί ρώτησε ο τεχνοκίωτης.

— Μάλιστα, αφέντη.

— Χαίρω πολὺ που σε γνώρισα, πρόσθεσε ο Παργταγιάν. Πάγε

αυτὰ τὰ δυο σκούδα που βρίσκοντα πάνω στο τζάκι και πήγαινε, γιατί είσα καλὸ χωρίτι.

Η κόρη, άν και παραξευθέντη για τὸ άνέλπιστο αὐτὸ δῶρο, πήρε τὰ ρούχια, κ' άφ'ού ξεναγαρέθηκε, βγήκε έξω.

Κατόπιν ο Παργταγιάν πλάγιασε στο κρεβάτι του και κοιμήθηκε.

Όταν ξύπνησε, έβιαθε από τὸν ίσηρήτη, ότι ο Μονιμορανού είχε προσέλθει πρὸ ολίγον από τὸν βασιλέα στο Λούδρω.

— Νά μιά τιμητικὴ ένδειξι, σεφέρθηκε ο Παργταγιάν, για τὴν όποία όμως είνε ζήτημα άν ο στρατάρχης θάνα και τὸν εὐχαριστήμενος. Περὶ τίνος πρόκειται όμως; Πρέπει με κάθε τρόπο νά τὸ μάθω...

Πήδησε άμέσως άπ' τὸ κρεβάτι του και τὸ πρῶτο πράγμα που έπαισε στα μάτια του ήταν τὸ σαζοκόλλι με τὰ διακόσια σκούδα που ο έπιστάτης είχε φροντίσει νά τὸν άφήση στο τραπέζι, ένῶ αὐτὸς κοιόταν.

Άφ'ού κτύπηκε και περιποιήθηκε τὸν έαυτό του, όσο μπορούσε περισσότερο για νάνα ελπιανοσιστός, ο γέρο Παργταγιάν πήρε τὰ διακόσια σκούδα, πάρεξε στην τσέπη του, κ' άφ'ού σεφέρθηκε κίωτιστο, ρηθίωσε :

— Άς πῶ τώρα νά έπισεφερω τὸν ευγενέστατο γιού μου!

Βγήκε έξω και διεσθόνθηκε πρὸς τὸ Ξενοδοχείο «Η σάρφας». Στάθηκε όμως στο δρόμο λιγάκι για νά σεφερῆ μήπως έχτισσε τίποτε και, φεύγοντας έξωαμα τὸ χέρι στο μισοκόπτι του, φώναξε :

— Δάβωλε! Απομνησθη νά περάσω άπ' τὸ Ξενοδοχείο τῆς Μάντιδος, για νά πάρω τὸν Πιτώ, τὸν φίλο του γιού μου.

Άλλαξε άμέσως κατεύθυνση και πήρε τὸ δρόμο που έβγαίε πρὸς τὸ Ξενοδοχείο του μαστορο-Λανδρῶ.

Η πρώτη αἰθουσα που μπήκε, ήταν ἡ τραπέζαρια κ' έπεσθι τὰ φαγητὰ που άναβεν τὴν όρεξι, κόπησε νά φάη κάτι. Ένῶ έτρωγε, τὸν πληρίσσε ο μαστορο-Λανδρῶ για τὸ είνε με τρώπο, ότι τὸ τραπέζι που καθόταν ήταν πασμένο από άλλον πελάτη.

— Και ποιος είν' αὐτὸς ο κύριος; ρώτησε άτάραχος ο Παργταγιάν.

— Είσε ο ίσηρότης Ορτζάνος κ' Άσπεριάν, ο άποός έχει προσκαλέσει σε γένια τρεῖς είνγενεῖς γνωρίμιους του, άπάντησε ο Λανδρῶ.

— Ω, τότε νά σκευθῶ από δω! φώναξε ο Παργταγιάν. Αν δέν σου κάνει κόπο, έτοιμισέ μου άλλωδ ποθενά ένα τραπέζακι, νά έδῶ, στο διαπλανὸ καιμαράκι... Και πρόβθεσε σιγά :

— Έπειθ' ού άκούω και θά βλέπω τὸν κ. κτ' Άσπεριάν και τὸς φίλους του.

Τὴ στιγμή αυτή άκούστηκαν από τὸ μαγειρειο φωνές :

— Πιάστε τον! Πιάστε τον τὸν κλέφτη !...

Συγχρόνως ένας σκύλος άρακτὰ μεγάλου σπους ώμησε έξω άπ' τὸ μαγειρειο, κρατώντας στο στόμα του μισὸ λαγὸ ψημένο.

Έσπίσω του τρέχονε ο μάγειρος κ' ένας ίσηρήτης.

Ό Παργταγιάν ξεσπάθωσε, έτρεξε κατόπιν τους και τὸς σταμάτησε.

— Άλε, άρχειο! έφώναξε. Άλλοίμοιο σ' έκείνον που θ' άγγίξῃ τὸ σκύλο αὐτόν, άν πρόκειται για τὸν Πιτώ !...

— Μάλιστα, είνγενέστατε, άποκριθήκε άνασπενάζοντας ο Ξενοδόχος. Ό Πιτώ είνε. Άλλά, Θεέ μου, αὐτὸ τὸ κομμάτι ήταν για τὸν ίσηρότητα. Και τώρα ;...

— Πολὺ καλά. Τὸ πληρώνω έγώ. Πρόσθεσε μόνον νά μὴν περιέρῃς τὸ σκύλο του ίλιπότη, είσε ο Παργταγιάν.

Ύστερ' από πέπε λεπτά παρετέθη τὸ καιμαράκι πλοισιώτατο γεύμα, στο όποιο έλαβε μέρος και ο Πιτώ, ξεκοκαλιζοντας με τὴν ήσυχία που τὸν λαγὸ. Μόλις κάθησε νά φάη κ' ο πατέρας Παργταγιάν, παρατήρησε δυὸ πράγματα : Τὸ πρῶτο ήταν ότι άνάμεσα άπ' τὰ παρατετατάματα που σκέπάζαν τὰ τζάκια τῆς πόρτας, μεταρῶθε νά ίδη και ν' άκούση τί γινόταν στην κεντρικὴ αἰθουσα, που θά δεικνυόσαν ο Άσπεριάν κ' οί σύντροφοί του. Και τὸ δεύτερο ήταν ότι ο σκύλος του γιού του, ο χαϊδεμένος Πιτώ, είχε φοβερὰ δόντια.

(Άκολουθεῖ)

— "Αλε, άρχειο !... Φώναξε ο γέρο Παργταγιάν.